

WENDY MASS & REBECCA STEAD

BOB

Ilustrații de
Nicholas Gannon

Traducere din engleză de
Ionuț Dulămiță

arthur

CAPITOLUL UNU

LIVY

Mă simt prost că nu-mi mai amintesc nimic legat de casa bunicii Nicholas. Pe masa din bucătăria ei, bunica a înșirat trei obiecte de care nu-mi aduc aminte:

1. Un elefant verde de pluș, îmbrăcat în salopetă.
2. O plasă din ochiuri împletite, plină cu piese negre de șah.
3. Un reportofon cu casetă, vechi și masiv.

— Îți plăceau la nebunie lucrurile astea cât ai stat aici, îmi spune bunica Nicholas.

Dar eu nu-mi amintesc niciunul dintre ele.

— Nici caii? mă întreabă bunica Nicholas, arătând cu degetul pe geam, înspre o curte prăfuită.

Să fi fost cai aici mai demult?

— Nici porcii? mă întreabă bunica Nicholas, arătând cu degetul afară, către ușa din spate.

Dacă mijesc ochii, parcă văd niște porci după un gard. Dar nu mi-i amintesc deloc.

— Nici pe ăsta? mă întreabă, ridicând de pe masă elefantul verde, de pluș. Cât ai fost pe-aici, nu-l lăsați deloc din mână. Îl luai cu tine peste tot. Nu lăsați pe nimeni să se apropie de el!

Dar parcă n-aș fi văzut în viața mea acel elefant verde, de pluș. Ar putea fi al oricui și nu m-ar deranja.

Mama pare agitată. Își dorește să-mi amintesc. Dar e vina ei că nu-mi amintesc – m-a lăsat aici doar o lună când aveam cinci ani și nu m-a mai adus înapoi până acum, când am, practic, unsprezece ani.

Zece și jumătate.

Pe-aproape.

De bunica îmi amintesc, bineînțeles, vorbim la telefon în fiecare săptămână și ne trimitem cărți poștale. Ea îmi spune ce se mai întâmplă în Australia, eu îi povestesc ce mai e prin Massachusetts. A venit o singură dată în vizită la noi și a stat două săptămâni. Dar de casa ei nu-mi amintesc absolut nimic.

De fapt, cred că țin minte o singură chestie.

Cred că-mi amintesc o găină anapoda.

Țin minte găinile și știu că una era diferită. Una dintre găini nu era la fel ca celelalte, asta îmi amintesc. Dar când toată lumea stă cu ochii pe mine aici, în bucătărie, nu știu cum s-o întreb pe bunica despre asta.

Iau elefantul. E neted și moale. Dar nici acum nu-mi aduc aminte de el.

Bunica Nicholas oftează. Evită să spună ceea ce știu c-ar vrea să spună, și anume că ar fi trebuit s-o vizităm mai des.

Numai că Australia e foarte departe de Massachusetts.

Iată ce trebuie să faci ca să ajungi de la casa noastră la casa bunicii Nicholas:

1. Să mergi patru ore cu mașina din Massachusetts la New York.
2. Să lași mașina într-o parcare și să iei un autobuz spre aeroport.
3. Să mergi șapte ore cu avionul până în California.
4. Să cobori din avion.
5. Să iei alt avion și să mergi cu el nouăsprezece ore până în Melbourne, Australia.
6. Să cobori din avion.

7. Să stai la trei cozi diferite, în timp ce personalul din aeroport îți verifică bagajele și actele.
8. Să aștepti la coada pentru închiriatul unei mașini.
9. Să mergi cu mașina două ore prin Australia.
10. Să ajungi la casa bunicii.

Acum, mama o să mă lase iar aici cât timp o să-și viziteze toți prietenii din copilărie. Sora mea nou-născută nu poate să rămână la bunica Nicholas, că e prea mică, așa că o să meargă cu mama.

Mă întreb cum o fi aici noaptea.

Mă uit la piesele de șah. Oare bunica le are și pe cele albe? Deschid gura să întreb, dar mă aud spunând, în schimb:

— Sunt... găini aici?

— Da, se bucură bunica, iar mama pare fericită.

Bunica mă apucă de mână și dăm fuga în curte, unde câteva găini scurmă pământul. Le privesc cu atenție, dar toate par obișnuite.

— Sunt aceleași găini de atunci? o întreb pe bunica Nicholas.

Îmi spune că sunt altele. Dar am nimerit-o pe asta cu găinile.

Nu știu exact cum să pun următoarea întrebare.

— Aveai cumva una care era... ciudată?

— Ciudată? mă întreabă.

Poate că nu era niciuna ciudată printre ele. Sau poate că nu se folosește cuvântul „ciudat“ în Australia.

— Nu mai contează, îi spun.

Îmi dau seama că țin strâns ceva în mâna de care nu mă țin bunica. O deschid și văd una dintre piesele negre de șah. Un pion.

Apoi, întorcându-mă înapoi cu bunica, văd scările interioare. Sunt căptușite cu mochetă și-mi aduc brusc aminte că le coboram de-a bușilea.

— Am coborât vreodată de-a bușilea scările astea? o întreb pe bunica.

— Da, spune ea. Ți plăcea la nebunie să le cobori de-a bușilea. Aveai și un nume pentru asta.

— Pentru scări?

— Nu, pentru coborâtul de-a bușilea pe ele. Îi ziceai cumva...

Cred că are dreptate. Cred că îi pusesem un nume acelei chestii. Dar nici ea, nici eu nu ni-l amintim.

Mama pare mai fericită acum că mi-am adus aminte de găini și de scări, ca și cum astfel bunica n-ar mai crede că am stat prea mult timp departe de ea. Aia mică începe o repriză de „pre-plâns“ în scăunelul ei de bebeluș. Tata și cu mine am inventat termenul „pre-plâns“, care se referă la plânsul ce începe imediat înainte de plânsul cu adevărat zgomotos. De

data asta, mama nu se dă peste cap ca să vadă ce-i cu ea, pentru că vrea să mă asigure pe mine că scopul acestei excursii este ca eu și bunica Nicholas să ne simțim bine împreună, și nu ca bunica s-o vadă în sfârșit pe cea mică în carne și oase. I-am auzit pe mama și pe tata vorbind despre asta în ziua plecării.

Mama a spus:

— Vreau ca Olivia să știe că nu mergem acolo doar pentru asta mică, ci pentru ca ea și bunica să se simtă bine împreună.

Iar tata a zis:

— Știu, draga mea. Mi-ai spus și ieri. Și azi-dimineață.

Tata nu a venit cu noi în Australia. A rămas acasă să construiască o cameră nouă pentru aia mică. A spus că va fi gata când ne întoarcem.

Apoi îmi amintesc vag ceva. Ceva despre etajul de sus al casei bunicii, dar nu-mi dau seama exact ce. Încă țin strâns pionul negru. Îl simt plăcut în mână.

— Ar trebui să-mi amintesc ceva de etajul de sus? o întreb.

— Da, spune bunica. Camera ta e la etaj. Și patul tău cu baldachin!

Însă ce-mi amintesc eu despre etajul de sus nu este un pat mare cu baldachin. Încă nu știu ce e, dar nu e asta.

Este...

Este...

— Mă scuzați un pic? întreb și mă îndrept deja spre scări.

— Urc și eu cu tine, spune mama. Camera ta a fost a mea când eram mică, nu ții minte?

Mă opresc, cu o mână pe balustrada scărilor mochetate pe care le coboram de-a bușilea. Nu știu de ce, dar simt că trebuie să urc singură. Mă uit scurt la Beth Ann, care încă se agită în scăunelul ei. Privirile ni se întâlnesc. Ca și cum și-ar da seama la ce mă gândesc, se oprește din pre-plâns și își setează smiorcăitul „vreau mâncare“. Mama se întoarce spre ea, neștiind cum să se împartă. Eu o tulesc pe scări.

Ușile holului de sus sunt deschise. Arunc o privire în ceea ce pare a fi camera bunicii, unde peste pat e trasă o cuvertură făcută din petice. Trec de baie, unde niște săpunuri în formă de rațe și pui de găină dau impresia că mășăluiesc înspre chiuvetă. Până să ajung la ultima cameră – camera mea –, realizez că aproape alerg. Nu știu de ce.

Apoi văd șifonierul. Încă nu-mi amintesc patul sau perdelele de un roz aprins. Dar îmi amintesc acest șifonier. E mic – ușa lui arată ca jumătate de ușă și nu pare să fie prea mult spațiu de partea cealaltă.

Mă gândesc că oi fi lăsat ceva înăuntru. Ceva foarte, foarte important.

Întind mâna după clanță. Știu exact unde e cordonul becului și observ cum mâna mea se întinde și trage de el. Lumina se aprinde pâlpâind.

Iată ce văd în șifonier:

1. Un raft superior, ticsit cu cutii de pantofi și grămezi de benzi desenate vechi care stau să cadă.
2. Sub el, umerase cu haine atârână de o bară. Văd un tutu cu paiete și câteva rochițe de vară de mărimea unei fete mult mai mici decât mine. Poate că bunica vrea să le păstreze multă, multă vreme pentru Beth Ann. Acum, Beth Ann e atât de micuță, că de-abia îi găsim un tricou pe măsură. Îi iese întotdeauna un umăr prin gaura de la gât. Dacă încerc să i-l așez ca lumea, începe să plângă.
3. Pe podea, sub rochițe, pe covorul maro e ancorată o navă de pirați din piese Lego. Are patru vele, un catarg, un turn de supraveghere și chiar și o piscină. Cred că a durat ceva asamblarea ei.
4. Lângă navă e un dicționar vechi și gros.
5. Iar pe dicționar stă un mic zombi îmbrăcat într-un costum de găină. Își freacă ochii, ținând un pirat din piese Lego într-una din mâinile sale verzi.

Când ochii i se acomodează cu lumina, îi folosește
ca să mă inspecteze.

Apoi spune:

— Te-ai întors. Ți-a luat ceva.

CAPITOLUL DOI

BOB

Părul ei șaten este mai lung iar obrajii îi sunt mai puțin rotunzi, dar știi că e ea. Livy. Mi-a spus s-o aștept aici, așa că am așteptat-o. E mult să stai cinci ani închis într-un dulap, dar ce altceva aveam de făcut pe lumea asta? Nu cine știe ce, țin să vă spun.

Iată câteva dintre lucrurile pe care le-am făcut așteptând ca ea să se întoarcă:

1. Am numărat până la 987.654.321. De șase ori la rând.
2. Am construit o navă de pirăți din piese Lego. De șizeci și trei de ori. În beznă.

3. Am jucat șah cu o maimuță pirat din piese Lego și am pierdut mare parte din partide.
4. Am încercat să fac dansul *hokey pokey*, cum m-a învățat Livy, dar nu te prea poți răsuci în șifonierul ăsta strâmt fără să te lovești de pereți.
5. Am plâns. Dar numai o dată.
6. Bine, de două ori. În fiecare zi. Dar numai în primul an.
7. Am meditat de câteva ori după ce bunica a pus o casetă de dezvoltare personală despre beneficiile relaxării minții. Asta chiar mi-a prins bine, deși m-am ales cu crampe musculare la picioare pentru că am stat cu ele încrucișate.
8. Am tras des câte-un pui de somn. Uneori a durat câteva săptămâni.
9. M-am gândit la toate motivele pentru care Livy nu s-a întors la mine:
  - a) A fost răpită de extraterestri. (Dar nu sunt convins că există extraterestri. Zombi există; alți monștri, probabil; dar extraterestri... nu sunt sigur.)
  - b) Familia ei a câștigat la loto și a plecat în cel mai mare tur al lumii. (Dacă ar fi fost așa,

ar fi putut să se oprească aici, să mă ia și pe mine. Sunt suficient de mic cât să încap în compartimentul de bagaje din avion, plus că îmi plac arahidele sărate pe care le servesc stewardesele.)

- c) A descoperit o mumie străveche în Egipt și de-atunci e ocupată să dea interviuri. (Dar cred că aş fi auzit-o pe bunica Nicholas vorbind despre asta la telefon. Bunica vorbeşte tare, iar eu am un auz excelent.)
- d) Sau poate că s-a speriat. (Dar Livy e cea mai vitează persoană pe care am cunoscut-o vreodată.)
- e) Pur și simplu nu i-a mai plăcut de mine. (Ipoteza asta a fost cea care m-a făcut să plâng.)

Însă acum stă în fața mea și arată atât de surprinsă și de plină de regrete, că mi-e greu să rămân furios pe ea. Încă sunt, dar mai puțin.

— Ai crescut, nu glumă, îi spun, lăsând mâna în care țin piratul din piese Lego să-mi cadă în spate.

Își dă părul peste umăr.

— Am aproape unsprezece ani.

— Ești mult mai înaltă, iar fața ta nu mai e așa moale.

Își întinde o mână spre mine, dar apoi o lasă să cadă.

— Îmi pare atât de rău.

— Mi-ai spus să te aștept aici în șifonier. Ai spus c-o să te întorci imediat.

Înclină capul spre mine, așa cum făcea când încerca să descâlcească o situație.

— Chiar am spus c-o să mă întorc?

Mă gândesc un pic la asta.

— Păi ai zis că o să ne vedem în curând. Cinci ani nu înseamnă în curând. Nici pe departe.

Livy se uită în pământ.

— Nu-mi amintesc nimic. Jur.

Nu-i răspund. Ce i-aș putea spune? În ultimii cinci ani eu n-am făcut decât să-mi amintesc, iar ea n-a făcut decât să uite.

Mijesc ochii la ea. Asta nu-i ușor, pentru că nu am pleoape. Mă străduiesc să par sceptic și imperturbabil. Știu cuvinte ca *sceptic* și *imperturbabil* și multe altele pentru că în fiecare după-amiază, timp de douăzeci și șase de minute, o rază de lumină intră prin rama ușii șifonierului și reușesc să citesc din dicționar. Dacă aș fi știut că e un bec aici, aș fi trecut de litera T.

Livy îmi analizează postura fermă, expresia dezaprobatoare și degetele de la picioare, din care bat pe covor. Îi răsucesc puternic cuțitul în rană. Își dă ochii peste cap și-și pune mâinile în șolduri.

— Aveam cinci ani.

Ne privim în ochi până când scap un oftat. Are dreptate, bineînțeles. Cum aș putea s-o învinovățesc? Era o fărâma de fată, de-abia știa să-și scrie numele și să-și lege singură șireturile. Eu aveam zece ani atunci. Și acum am tot zece, să se consemneze. De când mă știu am zece ani.

Livy era descurcăreață la cinci ani.

Nu ea m-a găsit și m-a salvat?

Nu ea mi-a făcut costumul de găină?

Și nu ea m-a învățat să merg în el?

Nu ea mi-a promis c-o să mă ajute să mă întorc acasă?

Cinci ani de așteptare înseamnă mult. Dar dacă Livy a reușit să facă toate lucrurile astea atunci, când era mică, acum sigur ar putea să facă mult mai multe. Poate că de data asta o să găsească o soluție. Poate că de data asta o să mă ajute să ajung acasă.

